

FENYVESI OTTÓ

Trash Talk

(ELINDULTAM KISSZÖGET VENNI)

Borsos Sándor barátomnak

Elindultam kisszöget venni
– meséli Sándor barátom –
a „mindenes” kisboltba.
Tolnai-versbe illő erős kezdés,
talán nem véletlenül dolgozott
együtt évekig Ottó bátyjával,
Zolival, a kanizsai városházán,
ő a tanügyön, Sanyi meg a földhivatalban.
Rég volt, igaz sem volt!
De ne vesszünk el a részletekben!?

– Augusztus tizenharmadikán reggel
elindultam kisszöget venni,
kilenc után pedig majdnem leszúrtak
egy hosszú disznóölő késsel
az Állomás utca 13. előtt,
a „mindenes” kisboltnál, Kőbányán.
Sok, sok szemtanú nézte
bamba, béna tekintettel,
ahogy egy félkegyelmű
a harminc centis késével
felém fut, hogy leszúrjon.
Szerencsém volt, hogy éppen
kiléptem a „mindenes” kisboltból,
és észrevettem, mert odabent
védtelen lettem volna.
A hátamról lekapott hátizsákot
tartottam magam elé, egy autót
kerülgetve menekültem meg
a véres felkoncolástól.

Senki sem tudta megállítani
a késest, csak mondogatták,
hogy hívják a rendőröket.
Meg volt alázva a vadbarom,
egy bal csapottal kínáltam meg,
amitől megtántorodott,
még agresszívabbá vált,
és ütni próbált felém.
Tökön rúgtam,
de ismét nekem rontott.
Ekkor a falnak nyomtam,
és mintha lehiggadt volna.
Na, ezek után ment be
a raktárba a böllérékéért.
Mondogatta ő közben,
hogy megöl, leszúr,
de azt hittem, csak ijesztget.
Vénasszonyok szorongatták a kezem,
veregették a vállam: jól tettem,
hogy szembeszálltam vele, mert
már nagyon megérdemelte stb.
Mondtam nekik:
– Engem nem érdekel!
Nekem csak kisszög kell!

– Elindultam kisszöget venni
a „mindenes” kisboltba,
naivan és könnyedén,
mint egy Tolnai-versben,
aztán majdnem felkoncoltak,
mint Santiago Nasart
a püspök látogatása után.
A szóváltás abból eredt,
hogy a panelház bejárata elé
valaki éppen kipakolta a dolgait,
és ez a vadbarom meg rugdosta őket,
amíg a lakók nem voltak ott.
Ekkor érkeztem én a helyszínre,
a naiv, igazságszerető földmérő,
kisszögért menet, a kisboltba.
Mondtam neki szépen,

várjon tíz percet türelemmel,
majd jönnek a tulajdonosok,
és különben sincs joga
a dobozokat rugdosni.
Káromkodott, fenyegetett:
ki vagyok én, honnan jöttem,
mit képzelek?
Hidegvérrel közelebb léptem
hozzá, és annyit mondtam,
vegyen vissza a szitkozódásból,
mert megeszem vacsorára.

– Egy, az ötvenes éveiben járó,
egysejtűről beszélek,
aki kemény kőbányai vitéznek
képzelte magát.
Nem hagyta abba,
sőt az öklével fenyegetett,
ekkor egy pillanat alatt
átváltottam én is állatba,
lementem az ő szintjére,
és felvettem a stílusát,
de csaptam is azonnal,
nem vártam meg az ütését.

– Csak lementem kisszögért,
– mondogatja Sándor –,
leereszkedtem az ő szintjére,
egysejtűbe, és ez lett a vége:
böllérkéssel támadt rám,
kis híján majdnem felkoncolt,
mint Santiago Nasart
a Vicario fivérek, Marquez
világhírű kisregényében.
Még most sem tudom
tiszta fejjel feldolgozni az esetet.
Csak lementem kisszögért
a „mindenes” kisboltba,
a vadbarom, akivel addig
senki sem mert szembeszállni,
meg jött a böllérkéssel,

és körbe-körbe futkostunk
egy parkoló gépkocsi körül,
az Állomás utcában, Kőbányán.
És mindenki leblokkolt,
kővé dermedt.
Sikerült elfutnom,
megmenekültem.
A történetek után,
otthon egész nap őrült
tempóban dolgoztam,
kisszögeket vertem a falba,
és zakatolt a fejem.
Este nyolckor végre
zuhanyoztam egyet,
csak akkor láttam,
hogy tizenharmadika van.
Nem vagyok babonás,
de gyerekkoromból van
egy arany nyakláncom,
amit még anyámtól kaptam
a tizenharmadik születésnapomra
– meséli Sándor, a földmérő.

– Tudod, legközelebb, ha majd
kés nélkül találkozunk,
beszélek vele, és ha kell,
megkínálom egy flakon
testápolóval a térdkalácsát.